

Південноукраїнські наукові студії

ЗБІРНИК МАТЕРІАЛІВ

VII Всеукраїнської
науково-практичної конференції
студентів та молодих вчених
(19-21 листопада 2024 року)

Міністерство освіти і науки України
Державний заклад
«Південноукраїнський національний педагогічний
університет імені К. Д. Ушинського»
кафедра філософії, соціології та менеджменту соціокультурної діяльності
Південно-Українське відділення Соціологічної асоціації України
м. Одеса

Південноукраїнські наукові студії

ЗБІРНИК МАТЕРІАЛІВ

**VII Всеукраїнської науково-практичної конференції студентів та молодих
вчених**

(19-21 листопада 2024 року)

УДК: 1+316 (062.552)

Рецензенти:

Володимир ЖАРКИХ, доктор філософських наук, професор, завідувач кафедри філософії, історії та політології, НУ «Одеська політехніка»;

Оксана ІВАНОВА, кандидат філософських наук, доцент, доцент кафедри мистецтвознавства та загальногуманітарних дисциплін, Міжнародний гуманітарний університет.

Рекомендовано Вченою радою Державного закладу «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»

Протокол № 7 від 26.12.2024 р.

Редакційна колегія:

Відповідальний редактор – Оксана ПЕТІНОВА, доктор філософських наук, професор кафедри філософії, соціології та менеджменту соціокультурної діяльності Державного закладу «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського», м. Одеса, Україна

Члени редколегії:

Євген БОРІНШТЕЙН, доктор філософських наук, професор, завідувач кафедри філософії, соціології та менеджменту соціокультурної діяльності Державного закладу «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського» (м. Одеса), Україна

Зоя АТАМАНЮК, доктор філософських наук, професор, професор кафедри філософії, соціології та менеджменту соціокультурної діяльності Державного закладу «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського», (м. Одеса), Україна

Олена ЛІСЕЄНКО, доктор соціологічних наук, професор, професор кафедри філософії, соціології та менеджменту соціокультурної діяльності Державного закладу «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського» (м. Одеса), голова Південноукраїнського відділення САУ, Україна

Південноукраїнські наукові студії: Збірник матеріалів Всеукр. наук.-практ. конф. студентів та молодих вчених (м. Одеса, 19-21 листопада 2024 року) / за ред. д. філос. н., проф. Петінової О. Б. – 213 с.

Матеріали конференції представлені в авторській редакції мовою оригіналу

Лія ЧЕБАНУ	ЗЛО ЯК БРАК ДОБРА (НА ПРИКЛАДІ ФРАГМЕНТІВ З ТВОРУ «СПОВІДЬ» АВРЕЛІЯ АВГУСТИНА).....	176
Марія РАЙКОГЛОВА	МУДРІСТЬ ТА ЇЇ «ВОРОГИ» (НА ПРИКЛАДІ ФРАГМЕНТІВ З «ПОХВАЛИ ГЛУПОСТІ» Е.РОТТЕРДАМСЬКОГО).....	180
Микола НАЧЕВ	ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ МЕТАМОДЕРНУ: ФІЛОСОФСЬКІ КОНЦЕПЦІЇ.....	183
Андрій КОВАЛЕНКО	МЕТОДИЧНІ АСПЕКТИ ВИВЧЕННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ НА ПРИКЛАДІ КИТАЙСЬКОЇ МОВИ В КОНТЕКСТІ РІЗНИХ ВІКОВИХ ГРУП: ЛЕКСИЧНИЙ І КУЛЬТУРОЛОГІЧНИЙ АСПЕКТИ.....	185
Юлія МЕЛЬНИК	ДОЛЕНОСНА РОЛЬ ПЕРШОГО ВСЕУКРАЇНСЬКОГО РЕФЕРЕНДУМУ В СТАНОВЛЕННІ УКРАЇНИ ЯК НЕЗАЛЕЖНОЇ ДЕРЖАВИ.....	187
Ярослав УСТИМЕНКО	ТРАНСФОРМАЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА: ВІД ТОТАЛІТАРИЗМУ ДО ДЕМОКРАТІЇ.....	189
Тетяна ПЕДЕНКО	МІЖНАРОДНІ СТАНДАРТИ ЯКОСТІ ОСВІТИ: АДАПТАЦІЯ В НАЦІОНАЛЬНІЙ СИСТЕМІ УКРАЇНИ.....	192
Марія ГЕЛЯКА	ПОЗИТИВНІ ТА НЕГАТИВНІ СТОРОНИ ДЕВІАНТНОЇ ПОВЕДІНКИ.....	196
Ростислав КАНДИБА	ПОГЛЯДИ НА ВИХОВАННЯ ОБДАРОВАНИХ ДІТЕЙ ПРОВІДНИХ ДІЯЧІВ ЕПОХИ ВІДРОДЖЕННЯ.....	199
Ігор КОСАКІВСЬКИЙ	ЦНОТИ У РОЗУМІННІ АРИСТОТЕЛЯ (НА ОСНОВІ УРИВКІВ З «НІКОМАХОВОЇ ЕТИКИ»)...	203
Таїсія АКІМОВА	ВІЛЬНА ЛЮДИНА У РОЗУМІННІ ГРИГОРІЯ СКОВОРОДИ.....	206
Евеліна БЕЖЕНАР	КОНЦЕПЦІЯ ПЛАТОНІЧНОГО КОХАННЯ (НА ПРИКЛАДІ ФРАГМЕНТІВ «БАНКЕТУ» ПЛАТОНА).....	211

Список використаних джерел

1. Браун А. Етична відповідальність у сучасній політиці: виклики та можливості. Журнал політичної етики. 2021. Т. 45. № 3.
2. Еразм Роттердамський. Похвала Глупості. Київ: Основи, 2002. 240 с.
3. Шепель О. Поняття мудрості в філософії доби Відродження. Історико-філософський журнал. 2017. № 3. С. 65–78.
4. Кузьменко М. Сучасні підходи до осмислення глупості та її ролі у філософській думці. Філософські пошуки. 2020. № 5. С. 120–132.
5. Петренко І. Мудрість як ідеал людського буття у філософії Еразма Роттердамського. Український філософський вісник. 2019. № 2. С. 23–34.

Микола НАЧЕВ,
здобувач третього (освітньо-наукового) рівня вищої освіти,
ОНП «Філософія»,
Університет Ушинського, м. Одеса, Україна

ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ МЕТАМОДЕРНУ: ФІЛОСОФСЬКІ КОНЦЕПЦІЇ

Сучасне суспільство переживає період, коли відчувається перегляд попередніх культурних парадигм. Ідеї модерну та постмодерну, що домінували у філософській та культурній думці ХХ століття, вже не в повній мірі відповідають потребам і прагненням нової епохи. Тому на передній план виходить метамодерн — нова культурна та філософська течія, яка прагне інтегрувати найкращі елементи минулих парадигм. Метою цієї статті є дослідження ключових концепцій та авторів, що визначають теоретичні основи метамодерну.

Філософська та культурна думка ХХ століття переважно визначалась ідеями модерну і постмодерну. Модерн, з його вірою в науковий прогрес, раціональність і універсальні істини, сформував основи сучасного індустріального суспільства. Він надавав впевненості у можливості побудови кращого світу за допомогою розуму і технологій, а також сприяв формуванню великих наративів — глобальних ідеологій, що прагнули до радикальних змін у соціальному, політичному та культурному житті. Проте, вже в другій половині століття, модерн почав втрачати актуальність під тиском критики постмодернізму.

Постмодерн, що набув популярності у 1970-1980-х роках, поставив під сумнів ідеали модерну, акцентуючи увагу на релятивізмі, фрагментації та іронії. Він відкидав великі наративи, визнаючи замість них численні "малі" історії та унікальні перспективи. Постмодерн надавав перевагу індивідуальному досвіду, культурному різноманіттю та критичному підходу до сталих істин і цінностей. Однак ця парадигма також мала свої обмеження: вона часто призводила до відчуття фрагментації, втрати цілісності та відчуження, створюючи суспільство,

де не існує загально визнаних істин і цінностей. На тлі глобальних викликів і кризи ідентичності, що їх відчуває сучасне суспільство, стало очевидним, що ні модерн, ні постмодерн не здатні запропонувати відповіді на нагальні питання.

На цьому тлі з'являється нова культурна та філософська течія — метамодерн. Вона не просто намагається відновити втрачені цінності чи визнати різноманітність перспектив, але інтегрувати найкращі елементи модерну і постмодерну в новий світогляд. Метамодерн поєднує раціональність та ідеалізм модерну із скептицизмом та критичністю постмодерну, але також долає їхні обмеження, створюючи більш гнучкий, відкритий до змін підхід. Сутність метамодернізму можна описати як "коливання" між різними станами — він одночасно охоплює наївність і цинізм, іронію та щирість, створюючи можливість для нових значень і сенсів. Це відкриває можливість для глибшого розуміння сучасного світу та формування нової парадигми мислення.

Метамодерн прагне запропонувати більш збалансований і цілісний підхід, що дозволяє одночасно звертатися до великих ідей, не втрачаючи індивідуальної перспективи. Він звертається до екзистенційних і духовних питань, що залишилися без відповіді у постмодерні, але підходить до них не через абсолютні істини модерну, а через гнучкі, адаптивні концепції. Таким чином, метамодерн є відображенням нового етапу, коли сучасне суспільство шукає способи повернути собі сенс, не ігноруючи складність і різноманіття сучасного світу.

Ми розглянули дослідження ключових концепцій та авторів, які визначають теоретичні основи метамодерну. Зокрема, було розглянуто теорії Тімоті Вермеулена, Робіна Ван ден Акера, Ханса Георга Мьоллера, Фредеріка Джеймсона та інших. Їхній внесок допомагає розкрити складну та багатогранну природу метамодернізму як сучасної філософської концепції, що прагне подолати обмеження модерну та постмодерну [1-4].

Тімоті Вермеулен і Робін Ван ден Акер вважаються засновниками терміну "метамодерн" та описують його як "коливання" між ідеалізмом та цинізмом, іронією та щирістю. Це "коливання" означає, що метамодерн балансує між полюсами модерну й постмодерну, поєднуючи їхні протилежні аспекти в новому синтезі. Цей підхід дозволяє сучасній культурі звертатися до великих наративів, не втрачаючи критичного підходу постмодернізму. Вермеулен і Ван ден Акер наголошують, що метамодерн вдається до «наївної щирості» як форми нової щирості, де надія на краще поєднується з усвідомленням реальних проблем [1].

Ханс Георг Мьоллер підходить до метамодерну з метафізичної точки зору, розглядаючи його як спробу відродити цілісність у світі, який втратив духовний стрижень. Він підкреслює, що метамодерн прагне до нової інтеграції, де не лише культурні цінності, а й внутрішні смисли стають центром уваги. Мьоллер наголошує, що метамодерн не повертається до модернізму чи релігійних концепцій, але створює нову, більш комплексну систему цінностей. Метамодерн у підході Мьоллера — це спроба переосмислити глибокі цінності, які були втрачені у прагматичному та фрагментарному постмодерні [4].

Фредерік Джеймсон, хоча більше асоціюється з теорією постмодерну, в своїх пізніших роботах торкається теми метамодерну, аналізуючи нову

культурну логіку, що виникає в умовах сучасного капіталізму. Він бачить метамодерн як реакцію на постмодерн, яка спрямована на повернення до великих наративів і загальної цілісності. Джеймсон зазначає, що глобалізація та капіталізм створюють нові умови для формування культурних ідентичностей, і метамодерн виступає відповіддю на ці виклики. Для Джеймсона метамодерн — це форма культурного опору, яка прагне відновити сенс і цілісність в культурному просторі, водночас залишаючись відкритою до критичного аналізу [2].

Жан-Франсуа Ліотар, автор концепції постмодернізму, критично ставився до великих наративів і сприяв популяризації релятивізму. Проте згодом Ліотар почав вбачати обмеження постмодерної теорії, особливо в умовах, коли релятивізм втратив значущість. Його ідеї стали передумовою для метамодерністської критики постмодерну, особливо у частині, що стосується відновлення смислів і цінностей [3].

З вищезазначеного можемо зробити наступні висновки, що метамодерн є складною парадигмою, яка, на відміну від модерну та постмодерну, прагне до інтеграції протилежних ідей, зберігаючи при цьому критичність та гнучкість. Вивчення метамодерну через призму концепцій Вермеулена, Ван ден Акера, Мьоллера, Джеймсона, та інших дозволяє зрозуміти його як нову структуру почуттів та мислення, що відповідає викликам сучасного суспільства. Метамодерн не заперечує попередні парадигми, але й не повторює їх, прагнучи створити нову, комплексну і багатогранну культуру, яка поєднує щирість, критичність та прагматизм.

Список використаних джерел:

1. Вермеулен Т., Ван ден Акер Р. Notes on Metamodernism // Journal of Aesthetics and Culture. 2010. №2(1). URL: <https://www.metamodernism.com>.
2. Джеймсон Ф. Постмодернізм, або Культурна логіка пізнього капіталізму / пер. з англ. І. Дзіга. Київ: Основи, 2005. 540 с.
3. Ліотар Ж.-Ф. Стан постмодерну / пер. з фр. О. Заячківський. Київ: Основи, 1993. 144 с.
4. Мьоллер Х.-Г. Моральний дурень: справа аморальності / пер. з англ. І. Петров. Колумбія: Columbia University Press, 2012. 278 с.
5. Шабанова Ю. О. Метамодерн в світоглядній довідженості модерну та постмодерну // Філософські обрії. 2020. №49. С. 120–132. URL: <https://philosophicalhorizons-journal.com>.

Андрій КОВАЛЕНКО,
здобувач третього (освітньо-наукового) рівня вищої освіти,
ОНП «Філологія»,
Міжнародний гуманітарний університет, м. Одеса, Україна

МЕТОДИЧНІ АСПЕКТИ ВИВЧЕННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ НА ПРИКЛАДІ КИТАЙСЬКОЇ МОВИ В КОНТЕКСТІ РІЗНИХ ВІКОВИХ ГРУП: ЛЕКСИЧНИЙ І КУЛЬТУРОЛОГІЧНИЙ АСПЕКТИ